

DVADSIATA NEDEĽA CEZ ROK B

Dnešná nedeľa je už tretia v poradí, ktorá nám dáva možnosť zamyslieť sa nad úžasnou hodnotou Eucharistie, ktorú Pán Ježiš predpovedal v kafarnaumskej synagóge. Všimnime si, ako nadšene hovorí Ježiš o účinku a význame Eucharistie.

Pokúsím sa zamyslieť sa nad jeho troma vetami:

Prvá: „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a je v ňom.“

Druhá: „Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, kto mňa je, žije zo mňa.“

A tretia: „Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“

Prvou vetou Pán Ježiš vyhlasuje Eucharistiu ako najvyšší prostriedok lásky medzi nami a nim. V Eucharistii je spojenie medzi nami a Ježišom také blízke, že sa úplne podobá spojeniu medzi nami a naším telesným pokrmom (chlebom). To, čo jeme, vstupuje do nášho žalúdka a stáva sa to celkom naším v našom tele. Eucharistia, pretože je v podobe pokrmu (chleba), spôsobuje takú blízkosť medzi nami a Ježišom, že on zostáva v nás a my v ňom. Či jestvuje niekde na svete užšie spojenie milujúcich sa osôb, ako v Eucharistii? Len si uvážme, že Ježiš, Pán neba a zeme, si žiada nás takto milovať. Pri takomto pochopení musí človek žasnúť, ako ďaleko išiel Pán Ježiš voči nám, aby sa nám dával. Len na nás je, či túto jeho ponuku prijmeme alebo nie.

Druhá Ježišova veta znamená, že nebeský Otec dal Synovi život v tej istej pôvodnosti a plnosti. Tým spôsobom, keď Ježiša prijímame v Eucharistii, tak nám odovzdáva účasť na Božom živote, t.j. k nášmu pozemskému, ľudskému, smrteľnému životu pridáva Ježiš svojim pokrmom pri svätom prijímaní božský, nebeský, nesmrteľný život. Tento božský život je síce v nás neviditeľný, ale je skutočný.

Aby o tom nezostala žiadna pochybnosť, tak nám to Ježiš potvrdil treťou vetou. To znamená, že keď prijímame Pána Ježiša v Eucharistii, tak sa stávame nesmrteľní, nikdy neprestaneme existovať, aj keď nám pri zomieraní zatlačia oči, prestane biť srdce – naša duša bude žiť ďalej v nekonečnej láske nebeského Otca a jeho Syna Ježiša Krista. Ježišovu lásku nemôže prerušiť telesná smrť, lebo jeho láska uskutočnená v Eucharistii nepozná nijaký koniec, je večná.

Pri hlbokom zamyslení sa nad týmito Ježišovými tromi vetami sa musí zastaviť rozum nad nekonečným Ježišovým darom lásky seba samého, ktorým sa nám dáva v Eucharistii. Nieкто by povedal, že je to rozprávka, ale to nie je rozprávka, lebo je to opravdivá živá skutočnosť. Ako je teda možné, že mnohí naši katolíci nestoja o takúto Ježišovu ponuku? Mnohí prichádzajú na sväté prijímanie len na Vianoce, prípadne na Veľkú noc, a to je všetko. Príčina je v ľahostajnosti, ale ešte viac v nedokonalom poznaní pravdy o hodnote Eucharistie. Ďalšia príčina je v tom, že máme málo času na uvažovanie, lebo nám utekajú dni, týždne aj roky a my sme v stálom zhone rozptýlení v myšlienkach na rôzne problémy. A ak sme aj v kostole, tak chvíľočka ticha a zamyslenia nestačí na to, aby sme pochopili hĺbku pravdy, čo je Eucharistia. Preto je dobre, že nám Cirkev a liturgia piatich nediel po sebe dáva zamyslieť sa nad šiestou Jánovou kapitolou o Eucharistii.

Milí priatelia, dajme si na záver tohto zamyslenia otázku: „Čo je pre mňa Eucharistia?“ Sami o nej premýšľajme. Ježiš si nás získa pre lásku k Eucharistii až potom, keď náš vlastný rozum premýšľaním pochopí jej hodnotu. Cirkev nás k tomu aj touto nedeľou pozýva a prihovára sa nám slovami Písma svätého: „*Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán*“ (Ž 33, 9).

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.